

трѣба да останѣ; а отъ друга страна уйка ми, който ма чака, търси!»

Въ тѣзи минута са чу силно хлопанье на вратата.

«Туй е Уседа съ пріятелитѣ си, рече Гезидъ.

— Толкози подобрь, работа са посрѣщнѣ чудесно; ще тръгнемъ послѣ; нека са сразимы първо; сичко завися отъ бързаньето.

— Боиж са отъ Уседа и отъ испанското многоглаголаніе. Ще потребатъ толкози церемоніи за да даде или да получи чловѣкъ единъ ударъ съ сабята. . . . А! преди сичко да съдеремъ туй пиемо!

Едва го бѣхъ съдрали и, като са отворихъ вратата, поеви са единъ офицеринъ отъ палата придруженъ отъ много войны, който като си отложи капелото важно, попыта:

«Кой отъ васъ, господа, е баронъ Фернандо д'Алвайда?»

Фернандо, като превари Гезида готовъ да каже: «азъ съмъ,» показа на себеси съ прѣстъ.

«Що обычате, г. офицере?»

— Да ти поискамъ, отъ страна на царя, сабята, и да ти кажѣ че трѣба ей-сега да додешъ съ мене. Съко съпротивленіе е излишно,» приложи той, като съгледа че Фернандо хвърли къмъ пріятеля си сумнителенъ и отчаянъ погледъ.

А този го разумъ и рече:

«Тръгвамъ на твое мѣсто, и каквото ще сторяше ты, брате, ще го направѣ азъ; заклевамъ ти са!»

Тогасъ Фернандо са обърнѣ къмъ офицерина и му рече:

«Господине, готовъ съмъ да та послѣдовамъ. Чули си, молижти са, нѣщо за донъ Жуана д'Агвилара, управителя на испанската войска въ Ирландія?»

— Не знаѣхъ, господине, освѣнъ слухове.

— Каквы сѣхъ?

— Че военачалникътъ е осъденъ на смъртъ и нмощтъ му са конфискува.»

— Ужасното туй извѣстіе потопи въ дълбока скърбъ двамата пріатели; тѣ са цалунѣхъ и Гезидъ му пришушихъ много изнизско: